
СЕКЦІЯ 1 МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ РЕФОРМУВАННЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Алієва П. І.

ФОРМУВАННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ЗАСАД РОЗВИТКОМ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ УКРАЇНИ

Постановка проблеми. Після здобуття Україною незалежності в 1991 р. почався новий етап розвитку українського суспільства. Україна стала суверенною демократичною державою, почалися радикальні реформи. Головною особливістю сучасного періоду можна вважати його перехідний характер. Ми можемо говорити про те, що в суспільстві склалася нова соціокультурна ситуація, яка характеризується іншими соціально-економічними умовами, формами власності, характером стосунків між людьми, соціальною структурою, системою цінностей. Принципово новий статус в наші дні отримала національна культура [2].

Виклад основного матеріалу. Сучасна освіта фундаментальна основа людської життєдіяльності, виступаючи як інтегральна, узагальнююча цінність духовної культури. Поряд з політичною і правовою культурою освіта формує естетичні і моральні риси особистості в нерозривному зв'язку з життям суспільства. Метою функціонування соціального інституту освіти в суспільстві є формування інтелектуально-морального потенціалу нації. Ефективність функціонування соціального інституту освіти необхідно вивчати з позицій комплексного підходу, який передбачає врахування різноманіття різноякісних суб'єктів освіти і системи їх взаємозв'язків і управління. Особистість по відношенню до інститутів держави завжди об'єкт впливу. Довгий час держава практикувала ресурсний підхід до власного населення, управління системою освіти було підпорядковано ідеї виховання працівника, професіонала з мінімальним урахуванням індивідуальності. У той час, як на сучасному етапі освіта набуває характеру цілеспрямованої безперервної (протягом усього життя) діяльності особистості, орієнтованої на використання освітньої системи, освітнього середовища з метою самовдосконалення, задоволення індивідуальних освітніх потреб.

Міжнародне співробітництво – це історично обумовлений та суспільно-необхідний засіб взаємодії країн та націй щодо спільного досягнення взаємовигідних результатів. Воно має всілякі організаційні форми у залежності від області та специфіки сумісної діяльності. Пошук найбільш прогресивного, оптимального та актуального, спонукає педагогів за кордоном та в країні встановлює ділові контакти і в подальшому вигідно використовувати можливості, що надалися. У сучасному світі міжнародне співробітництво є основою для забезпечення сталого економічного зростання, подолання дисбалансів і дефіцитів, підвищення якості життя, оновлення технологій і знань, захисту навколишнього середовища. Держави об'єднуються в пошуках колективних рішень і механізмів, спрямованих на подолання спільних проблем і досягнення спільних завдань в рамках формальних і неформальних інститутів на регіональному і глобальному рівнях [1].

Міжнародні механізми співпраці створюють умови для спільного аналізу досвіду, виявлення найкращих варіантів рішень та кращих практик діяльності в різних сферах. Цінність такої взаємодії безумовна.

Освіта є барометром конкурентоспроможності країни в глобальному просторі,

сферою об'єднання зусиль держав і професійних співтовариств.

Міжнародне співробітництво вищої школи як комплекс, зв'язків між окремими країнами, групами країн, суб'єктами вищої школи, що постійно розвиваються і поглиблюються виступає важливим чинником стійкого розвитку, який сприяє: удосконаленню вищої школи; посиленню у вищій освіті гуманітарної складової; формуванню безперервної випереджаючої освіти; реалізації низки реформістських тенденцій у вищій школі, що забезпечують її сталий розвиток. Вирішення цих завдань може бути знайдено на шляху об'єднання зусиль усіх педагогічних шкіл, використання багатющого потенціалу вищої школи та професійної підготовки фахівців у вищих навчальних закладах високорозвинених країн [3].

Міжнародне співробітництво є одним зі стратегічних напрямів діяльності вищих навчальних закладів України. Воно спрямоване на підвищення положення навчальних закладів в системі вищої освіти України, їх інтеграцію в цілому та їх окремих структурних підрозділів у світовий освітній та навчальний простір, встановлення стратегічних партнерських зв'язків з вищими навчальними закладами зарубіжних країн [2].

Основні цілі міжнародної діяльності вищих навчальних закладів України:

- підвищення конкурентоспроможності вищих навчальних закладів на ринку освітніх послуг, їх авторитету в Україні та за кордоном;
- забезпечення якості освітньої та наукової діяльності, привабливості вищої освіти;
- зміцнення співпраці та міжвузівських зв'язків з зарубіжними університетами та міжнародними організаціями, фондами країн Азії, Африки, Європи, Канади та США;
- отримання додаткових конкурентних переваг через доступ до нових технологій, джерел наукової інформації в результаті інтернаціоналізації навчального та дослідницького процесів.

Завдання міжнародного співробітництва вищих навчальних закладів України:

- досягнення міжнародних стандартів якості в області освітніх програм. Узгодження навчальних планів вищих навчальних закладів з навчальними планами університетів-партнерів за відповідними освітніми програмами;
- формування кадрового потенціалу для участі факультетського освітнього співтовариства в національних та міжнародних освітніх програмах;
- створення оптимальних умов академічної мобільності для викладачів, аспірантів і студентів вищих навчальних закладів, а так само викладачів, аспірантів та студентів ВНЗ-партнерів;
- забезпечення стійких зв'язків вищих навчальних закладів із зарубіжними суб'єктами партнерства в науково-дослідній галузі;
- досягнення міжнародного рівня конкурентоспроможності результатів науково-дослідної діяльності вищих навчальних закладів;
- розвиток мовної підготовки викладачів, співробітників, студентів;
- розвиток експорту освітніх послуг серед іноземних студентів.

Міжнародна діяльність вищих навчальних закладів України здійснюється за такими напрямками:

- участь у діяльності міжнародних організацій, фондів, а також у міжнародних наукових та освітніх проектах;
- науково-аналітичне, організаційне, експертно-консультаційне та інформаційне забезпечення реалізації національних та міжнародних освітніх програм;
- розвиток міжнародних двосторонніх і багатосторонніх зв'язків вищих навчальних закладів;
- розробка та реалізація спільних магістерських програм з зарубіжними ВНЗ-партнерами, в тому числі іноземною мовою;
- створення ефективної системи перепідготовки кадрів та підвищення

кваліфікації за кордоном, подальша дисемінація отриманого досвіду, вироблення стійких партнерських зв'язків;

- розвиток мовної підготовки викладачів, аспірантів, студентів;
- прийом та навчання за магістерськими програмами іноземних студентів;
- наукове співробітництво із зарубіжними партнерами, організація та проведення міжнародних конференцій, семінарів, круглих столів, літніх шкіл; організація лекцій запрошених професорів;
- участь вищих навчальних закладів, їх студентів, аспірантів, викладачів у міжнародній науково-дослідній діяльності [3].

Висновки. XXI століття характеризується розвитком глобалізації та інтеграції у сферах економіки та бізнесу. Поглиблюються міжнародні відносини, зокрема у сфері освіти. Процес міжнародного обміну «носіями» знань отримав назву міжнародної академічної мобільності. Попри бурхливий розвиток інформаційних технологій зв'язку, основним способом «постачання» знань через кордон є переміщення студентів та викладачів. Перед вищою освітою постали нові завдання – підготовка професійних кадрів, які зуміють ефективно працювати в умовах глобального ринку. Нині важлива модернізація вищої школи, яка спрямована на підвищення якості, ефективності освіти.

Література:

1. Стратегія розвитку освіти в Україні: проблеми і перспективи / О. Коловійкова, Ю. Луковенко, В. Нікітін [та ін.] // Психологія і суспільство. – 2009. – № 2. – С. 100–141.
2. Фініков Т.В. Сучасна вища освіта: світові тенденції і Україна / Т.В. Фініков ; Міжнар. фонд дослідж. освіт. політ., Ін-т економіки та права “Крок”. – К. : Таксон, 2002. – 175 с.
3. Щербань М. Як модернізувати університет? : [досвід кращих ВНЗ України має слугувати особистості й державі] / М. Щербань // Освіта. – 2002. – 10–17 квітня (№ 22/23). – С. 3.

Бізікін М. С.

НАЦІОНАЛЬНИЙ БРЕНДІНГ ЯК ТЕХНОЛОГІЯ ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ІМІДЖУ КРАЇНИ

Постановка проблеми. Національний брендинг є новим терміном, який набув розвитку у XX ст., але сам механізм використовувався активно і раніше. Різниця лише у тому, що на той час не існувало маркетингового інструментарію, стратегій брендингу, а національна ідентичність будувалася за допомогою релігій, революцій, міфів, церемоній та ритуалів.

Виклад основного матеріалу. Для формування позитивного міжнародного іміджу країни на світовій арені використовують різні інструменти та розробляють механізми, які дозволяють їм ефективно просувати ключові інтереси країни на міжнародних ринках та у світовому співтоваристві. Міжнародний імідж країни може бути позитивним, негативним або нейтральним, що зумовлено, перш за все, наявністю та реалізацією відповідних державних програм з його формування. Формування позитивного міжнародного іміджу країни потребує системного підходу, а для цього країни світу використовують різні інструменти з його розробки та просування.

Застосування таких інструментів залежить від рівня сприйняття міжнародного іміджу країни. Обираючи інструменти для позиціонування іміджу країни, слід на кожному рівні враховувати основні економічні інтереси суб'єктів сприйняття та визначати ключові компетенції.

Протягом останніх десяти років проводяться дослідження, метою яких є визначення найсильніших країн-брендів. Протягом п'яти років найсильніші бренди-країни визначали шляхом всебічного дослідження і опитування 2700 туристів із 9 країн світу